

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Z-STYLE CZ a.s.**
sídlem Malotova 5614, Zlín
zastoupen TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10.2016, č.j. 47334/16/5300-21444-711083,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství 26.10.2016, č.j. 47334/16/5300-21444-711083, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, ve výši 15 342 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10.2016, č.j. 47334/16/5300-21444-711083, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil níže uvedená rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“):

- dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ze dne 13.3.2015, č.j. 511157/15/3301-51522-701503, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce února roku 2011 doměřena daň ve výši 20 000 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 000 Kč;

- dodatečný platební výměr na DPH ze dne 13.3.2015, č.j. 511175/15/3301-51522-701503, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce dubna roku 2011 doměřena daň ve výši 20 000 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 000 Kč;

- dodatečný platební výměr na DPH ze dne 13.3.2015, č.j. 511194/15/3301-51522-701503, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce června roku 2011 doměřena daň ve výši 20 000 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 000 Kč;

- dodatečný platební výměr na DPH ze dne 13.3.2015, č.j. 511225/15/3301-51522-701503, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce srpna roku 2011 doměřena daň ve výši 21 488 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 297 Kč;

- dodatečný platební výměr na DPH ze dne 13.3.2015, č.j. 511243/15/3301-51522-701503, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce října roku 2011 doměřena daň ve výši 20 000 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 000 Kč.

Žalovaný potvrdil závěry správce daně, že žalobce neprokázal svá tvrzení, o něž opíral oprávněnost uplatněných nároků na odpočet DPH dle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), konkrétně že přijal zdanitelné plnění - reklamní služby v podobě polepu na závodních automobilech - od deklarovaného dodavatele Itineraton plus s.r.o. (zpráva o daňové kontrole ze dne 6.3.2015, č.j. 423539/15/3301-61563-704108).

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvádí, že není sporu o faktickou realizaci reklamy. Žalobce znal O. H. a obrátil se na něj s prosbou o zajištění reklamní kampaně v roce 2011. Byla dohodnuta celková cena reklamy ve výši 500 000 Kč s tím, že bude rozdělena na pět dílčích plnění. O. H. mu zároveň doporučil jako dodavatele Itineraton plus s.r.o., neboť plocha na všech jeho vozech již byla prodána subjektům, které budou reklamu fakturovat. S ohledem na skutečnost, že vše organizoval a fakticky zaštiťoval O. H., žalobce neměl důvod cokoli ověřovat a neměl pochybnosti o ceně za poptávané plnění.
3. Podle žalobce neobstojí závěr žalovaného, že si žalobce faktické provedení reklamy nekontroloval. Žalobce reklamu kontroloval někdy osobně, ale vždy podle ČT Sport. Podle žalobce není reálné, aby si daňový subjekt kontroloval každou reklamu osobně.
4. Žalobce poukazuje na to, že skutečnost, že reklamu dodala právě Itineraton plus s.r.o., přitom potvrdila i jednatelka G. L., která správci daně sdělila i subdodavatele – Carenex plus s.r.o. Pokud jde o podrobnosti ohledně samotné realizace reklamy, ty podle žalobce logicky neznala, neboť její fyzikou realizaci ani neprováděla, ani nezajišťovala. Žalobce namítá, že nebylo zpochybněno, že O. H. pronajal plochu na vozidle Carenex plus s.r.o.

právě za účelem jejího poskytnutí třetím subjektům. Skutečnost, že Carenex plus s.r.o. poskytovala reklamu na ploše vozidla O. H., byla potvrzena i výpověďmi svědků.

5. Podle žalobce žalovaný nesprávně hodnotil svědeckou výpověď G. L. Podle žalobce správce daně nemohl odmítnout svědeckou výpověď s argumentem, že svědek svá tvrzení nedoložil, stejně tak nelze extrahovat ze svědecké výpovědi pouze to, co zapadá do jeho představy.
6. Žalobce dále namítá, že skutkový stav nebyl správcem daně a žalovaným zjištěn dostatečně a že se žalovaný spokojil pouze s formálními zjištěními. Žalobce má za to, že dostatečně doložil, že mu byla reklama dodána deklarovaným dodavatelem, a není mu zřejmé, čím dalším by měl své tvrzení ještě doložit. Pokud jde o nekontaktnost dodavatele Itineraton plus s.r.o., ta žalobci nemůže jít k tíži, stejně jako porušení povinností jiných subjektů v rámci řetězce dodavatelů. Podle žalobce žalovaný intenzivním způsobem překročil požadavky na důkazní břemeno.
7. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice, v níž odkázal na rozhodnutí Soudního dvora EU C-446/15 ze dne 10.11.2016 ve věci *Signum Alfa Sped*, v němž Soudní dvůr EU zopakoval, že možnost odmítnout nárok na odpočet DPH lze pouze tehdy, pokud z objektivních důkazů plyne, že nárok na odpočet je uplatňován podvodně. Ve věci posuzované Soudním dvorem EU šlo přitom o situaci, kdy finanční úřad odmítl přiznat nárok na odpočet DPH z toho důvodu, že vystavitel faktur nemohl být skutečným dodavatelem dotčených služeb; případ tedy souvisí s nyní posuzovanou věcí.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, odkazuje na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, na níž setrvává. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015, č.j. 3 Afs 163/2015-63, má žalovaný za to, že se jednalo o skutkově obdobné případy, v nichž byla správnost postupu správce daně potvrzena.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Předmětem sporu v projednávané věci je, zda žalobce prokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH na vstupu u přijatých zdanitelných plnění od dodavatele Itineraton plus s.r.o. smyslu § 72 odst. 1 ZDPH. Správce daně ani žalovaný nezpochybnili,

že reklama žalobce byla během automobilových závodů uskutečněna, nicméně podle správce daně a žalovaného žalobce neprokázal, že zdanitelné plnění mu poskytl právě na faktuře deklarovaný dodavatel. Žalobce má naopak za to, že své důkazní břemeno k prokázání dodavatele reklamních služeb pro účely uplatnění nároku na odpočet DPH unesl.

14. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
15. Podle § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepiše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.
16. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první ZDPH, podle něhož nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 věty první ZDPH, dle kterého plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Pokud není zřejmé, kdo plnění poskytl, nejsou splněny podmínky pro vydání nadměrného odpočtu.
17. Princip, na kterém je daň z přidané hodnoty vystavěna, v podobě zásady daňové neutrality pak vyžaduje, aby byl odpočet daně z přidané hodnoty přiznán, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky, i když nejsou splněny určité podmínky formální. Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 15.9.2016, ve věci *Senatex*, C-518/14, zdůraznil, že „*Proto, aby dotčená osoba mohla tohoto nároku využít, je třeba, aby jednak byla osobou povinnou k dani ve smyslu uvedené směrnice a jednak zboží nebo služby uplatňované pro odůvodnění tohoto nároku na odpočet byly na výstupu osobou povinnou k dani použity pro účely jejich zdaněných plnění a na vstupu bylo toto zboží dodáno nebo tyto služby poskytnuty jinou osobou povinnou k dani (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. října 2015, PPUH Stehcemp, C 277/14, EU:C:2015:719, bod 28 a citovaná judikatura).*“, zároveň však ve svém rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 10.11.2016 ve věci *Signum Alfa Sped*, C-446/15, zdůraznil, že „*Ustanovení směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tomto smyslu, že brání vnitrostátní praxi, podle níž daňové orgány odepřou osobě povinné k dani právo na odpočet dlužné nebo odvedené daně z přidané hodnoty týkající se služeb, které byly této osobě poskytnuty, pokud fakturám týkajícím se těchto služeb nelze přiznat věrohodnost, jelikož osoba vystavující tyto faktury nemohla být skutečným poskytovatelem uvedených služeb, ledaže by bylo s přihlédnutím k objektivním prvkům, a aniž by bylo po osobě povinné k dani provádět ověřování, která jí nepřísluší, prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že k poskytnutí uvedených služeb dochází v rámci podvodu v oblasti daně z přidané hodnoty, což musí ověřit předkládající soud.*“.

18. Po stránce skutkové není sporu o tom, že reklama žalobce (umístění loga „BENNON“ na závodním automobilu) na automobilových závodech se uskutečnila. Itineraton plus s.r.o. vystavila žalobci v průběhu roku 2011 celkem pět faktur na částku 100 000 Kč. K těmto dokladům žalobce doložil smlouvu o reklamě „2011“ uzavřenou s Itineraton plus s.r.o. dne 31.1.2011. Předmět této smlouvy byl vymezen jako zajištění realizace reklamy v rámci sportovních a společenských akcí souvisejících s motoristickým sportem. Těmito akcemi se rozumí mezinárodní a národní seriály mistrovství i jednotlivé sportovní podniky v automobilovém sportu (automobilových soutěžích). Itineraton plus s.r.o. se zavázala pro žalobce zajistit grafickou úpravu a umístění reklamních nápisů na soutěžních vozidlech tovární značky „HONDA CIVIC“ na motoristických akcích. Ve smlouvě byl stanoven kalendář MČR ve sprint-rallye 2011, který obsahoval rozpis termínů akcí s tím, že předmět, účel a rozsah smlouvy je považován za splněný, pokud se závodní automobily účastní alespoň dvou třetin uvedených akcí.
19. Žalobce v rámci daňové kontroly dále doložil dokumentaci provedení reklamy na CD, startovní a výsledkové listiny, termínovou listinu jednotlivých motoristických akcí s RZ vozidel a graf počtu prodaných párů obuvi a četnost návštěvnosti webových stránek www.bennon.cz od roku 2009 do roku 2012.
20. Na základě dožádání správce daně zjistil, že Itineraton plus s.r.o. je nekontaktní a sídlo má na virtuální adrese. Pokud jde o majitele závodních vozidel, správce daně zjistil, že vůz Honda RZ „X“ patří O. H. a vůz Honda RZ „X“ patří O. B., který správci daně sdělil, že tento vůz za účelem reklamy nepronajímá a poskytnul jej pouze na soutěž Rallye Krkonoše, a to O. H. Správce daně dále zjistil, že O. H. uzavřel smlouvu o pronájmu reklamních ploch s Carenex plus s.r.o., jejímž předmětem byla propagace obchodního jména a služeb Carenex plus s.r.o. za celkovou cenu ve výši 160 000 Kč. Pokud jde o obsah samotných smluv, ten byl podle správce daně a žalovaného obecný, bez uvedení konkrétních podmínek umístění reklamy, vymezení velikosti reklamy, konkrétního závodu apod.
21. Pokud jde o majitele vozidel O. H., ten uvedl (protokol o výsledku ze dne 7.10.2014, č.j. 1703946/14/3301-05403-708023), že v roce 2011 spolupracoval pouze s Carenex plus s.r.o., polepy prováděl „někdo“ z této společnosti, avšak konkrétní osoby si nepamatoval. Ke smlouvě s Carenex plus s.r.o. byly uzavřeny ústní dodatky, podle nichž mohla na závodní vozidlo Carenex plus s.r.o. umisťovat i loga třetích osob. Správce daně dále zjistil, že fotodokumentaci akcí zajišťoval F. D., tuto fotodokumentaci předával za úplatu O. H. F. D. dále potvrdil, že na CD od žalobce předloženém mu správcem daně se nacházejí jeho fotografie ze závodů (protokol č.j. 1080386/13/3312-05400-804119).
22. Ze správního spisu dále vyplývá, že správce daně vyslechl jako svědkyni G. L., jednatelku Itineraton plus s.r.o. Její výpověď však nepřinesla pro věc nová zjištění a byla hodnocena jako nevěrohodná; G. L. na rozdíl od R. K., jednatele žalobce, vypověděla, že jí byla kontaktována a dále uvedla, že cena byla stanovena různě s ohledem na rozsah poskytnutých služeb na základě ústní dohody. Žádné doklady týkající se činnosti Itineraton plus s.r.o. nebyla schopna správci daně předložit (protokol č.j. 5089632/14/2002-05401-106951). Jednatel žalobce R. K. naopak uvedl, že ho zkontaktovala G. L. s tím, že pracuje v automobilové reklamě, a že Itineraton plus s.r.o. do té doby neznal a její činnost si blíže neověřoval (zpráva o daňové kontrole ze dne 6.3.2015, č.j. 423539/15/3301-61563-704108).

23. Namítá-li v této souvislosti žalobce, že žalovaný nesprávně hodnotil svědeckou výpověď G. L., tak z kontextu hodnocení výpovědi správcem daně a žalovaným je zřejmé, že svědkyně nedoložila žádné doklady za Itineraton plus s.r.o., ačkoli za ni měla při sjednání smluvního vztahu se žalobcem jednat, a nadto vypovídala o skutkových okolnostech odlišně než R. K. V hodnocení svědecké výpovědi jako nevěrohodné a pro věc nepřínosné se proto zdejší soud se žalovaným ztotožňuje.
24. Na základě těchto zjištění správce daně a žalovaný žalobci nepřiznali nárok na odpočet DPH z důvodu nesplnění hmotněprávní podmínky (neprokázání dodavatele), nikoli z důvodu jeho zapojení do podvodného řetězce na DPH.
25. Zdejšímu soudu je přitom z úřední činnosti (rozsudek zdejšího soudu ze dne 11.4.2019, č.j. 62 Af 143/2016-126) známo, že v rámci téže daňové kontroly a zcela totožného plnění a na základě totožných důkazů dospěl žalovaný ve vztahu k dani z příjmů k závěru, že plnění žalobci bylo poskytnuto dodavatelem Itineraton plus s.r.o. a podle žalovaného žalobce tvořil spolu s Itineraton plus s.r.o., Carenex plus s.r.o. a O. H. řetězec spojených osob ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2016, č.j. 47160/16/5200-11431-703150). Žalovaný v citovaném rozhodnutí na základě hodnocení totožných důkazních prostředků dospěl k závěru, že předmětem smlouvy mezi O. H. a Carenex plus s.r.o. a Itineraton plus s.r.o. a žalobcem jsou stejné služby, neboť bylo zjištěno, že smlouva O. H. s Carenex plus s.r.o. byla měněna ústními dodatky, podle nichž mohla na závodní vozidlo Carenex plus s.r.o. umisťovat i loga třetích osob. Byť smlouva mezi Carenex plus s.r.o. a O. H. předpokládala provádění veškerých dodatků či změn písemnou formou, z hlediska zjištění faktického průběhu obchodního případu (který je pro posouzení z hlediska daňového podstatný) nebylo tvrzení o existenci ústních dodatků podle žalovaného znevěrohodněno.
26. Pokud jde o otázku samotné realizace reklamní služby a jejího postupného přeprodávání v rámci řetězce, tak přestože se zákonné podmínky pro uplatnění výdaje u daně z příjmů a odpočtu DPH a judikurní východiska jejich aplikace mohou v určitých aspektech odlišovat, do určité fáze se vždy podle zdejšího soudu jedná o otázku skutkovou, kdy stěží mohou vedle sebe obstát dva takto odlišné skutkové závěry žalovaného o jednom příběhu.
27. Odkazuje-li v této věci žalovaný na rozsudky ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015, č.j. 3 Afs 163/2015-63, tak tento odkaz je zkratkovitý. Tyto rozsudky se totiž týkaly odlišného skutkového příběhu. V odkazovaných věcech totiž nebyly vyvráceny pochybnosti o skutečném dodavateli reklamy a nepodařilo se tedy rozkrýt řetěz subjektů, mezi nimiž byl předmět plnění fakticky přeprodáván. Naopak v případě žalobcem realizované transakce žalovaný (byť z pohledu daně z příjmů) po stránce skutkové rozkryl, že reklamní služba realizovaná O. H. byla v totožné podobě prodána Carenex plus s.r.o., která ji přeproдалa Itineraton plus s.r.o. a ta poté dodala za navýšenou cenu žalobci.
28. Nyní posuzovaná věc se po stránce skutkové podle zdejšího soudu naopak blíží věcem již správními soudy posuzovaným, které se týkaly oprávněnosti nároku na odpočet DPH u daňových subjektů, které také reklamu nakoupily v rámci řetězce, v jehož počátku bylo plnění u O. H., které bylo dále prodáno prostřednictvím Carenex plus s.r.o. dalším subjektům. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2018, č.j. 3 Afs 147/2017-41, byl potvrzen rozsudek zdejšího soudu ve věci, v níž daňový subjekt uplatnil nárok na

odpočet DPH v souvislosti s reklamou na závodních vozidlech jezdce O. H. od dodavatele Itineraton plus s.r.o., který tuto službu koupil od Carenex plus s.r.o. V této věci žalovaný dospěl k závěru, že předmětný řetězec byl zatížen podvodem na DPH, tedy prakticky za stejných skutkových okolností (stejněho „příběhu“), jako tomu bylo v nyní posuzované věci. Obdobný skutkový příběh byl předmětem posouzení také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2018, č.j. 10 Afs 283/2017-73, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„Výpověď pana H. odstranila i nejasnosti týkající se předmětu smlouvy o pronájmu reklamních ploch uzavřené mezi ním a Carenex plus; podle smlouvy měl totiž pronájem těchto ploch sloužit k propagaci Carenex plus, a nebylo tak jasné, zda na základě této smlouvy mohla Carenex plus umisťovat na vozidla pana H. též loga jiných společností. Pan H. však vysvětlil, že s Carenex plus měli ústní dohodu, podle které mohli na vozidla umisťovat též reklamní loga dalších osob. Byť tato smlouva předpokládala provádění veškerých dodatků či změn písemnou formou, a z hlediska soukromoprávního tak lze pochybovat o platnosti takové ústní dohody, pro zjištění faktického průběhu obchodního případu (který je podstatný pro daňové řízení) je takové vysvětlení dostatečné. Současně je třeba dodat, že ostatní svědci a stěžovatelka toto tvrzení nijak nezpochybnili. V této souvislosti je pak nutno vyzdvihnout, že okolnosti celého obchodního případu popsané ve dvou předcházejících odstavcích se dotýkají spíše obchodní spolupráce mezi Carenex plus a panem H. a plnění vzájemných povinností vyplývajících ze smlouvy o pronájmu reklamních ploch. K posouzení otázky, zda zdanitelná plnění stěžovatelce poskytla Carenex plus, nemají proto takový důkazní potenciál jako okolnosti obchodního vztahu přímo mezi stěžovatelkou a Carenex plus. Stěžovatelce pak nelze klást k tíži, že si její dodavatel či další osoba v řetězci obchodního vztahu nevybavuje konkrétní jméno dodavatele reklamních polepů či fotodokumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 5 Afs 129/2006-142). Správce daně má pravdu v tom, že smlouvy o reklamě uzavřené v průběhu let 2009-2011 byly v podstatných formulacích velmi vágní a nekonkrétní (rozsah smlouveného plnění co do počtu vozidel, na kterých bude reklama umístěna, počet a konkrétní umístění polepů); podle NSS však tato skutečnost nemůže bez dalšího podpořit závěr zpochybňující dodavatele označeného ve smlouvách, a to zejména za situace, kdy dodání (byť nekonkrétně vymezeného) plnění správce daně nezpochybnil.“* Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 14.3.2018, č.j. 1 Afs 328/2017-66.

29. Zdejší soud má za to, že na základě důkazů předložených žalobcem a získaných správcem daně lze dospět ke skutkovému závěru, že reklama byla žalobci dodána prostřednictvím řetězce O. H. → Carenex plus s.r.o. → Itineraton plus s.r.o. Vyplývá to především z výpovědi O. H. k tomu, jakým způsobem fungovala spolupráce s Carenex plus s.r.o., tedy že Carenex plus s.r.o. mohla přeprodávat reklamní službu na jeho závodním vozidle i dalším subjektům. Pokud si G. L. z Itineraton plus s.r.o. nemohla vzpomenout na některé detaily spolupráce s obchodními partnery, to spíše svědčí o roli tohoto subjektu v rámci celé transakce a pozornosti, kterou uzavření obchodu smluvní strany věnovaly, a ani na základě pozdější nekontaktnosti Itineraton plus s.r.o. pro místně příslušného správce daně nelze dospět k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení, že reklamu nakoupil od tohoto subjektu. Namísto je tedy zaměřit se na jiný aspekt, kterým je ekonomický smysl celé transakce spočívající v přeprodeji reklamy od O. H. přes další subjekty až k žalobci.
30. Zdejší soud proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný dospěl v daňovém řízení týkajícím se DPH ke zcela opačnému skutkovému závěru než v rozhodnutí ze dne 27.10.2016, č.j. 47160/16/5200-11431-703150, vydaném v daňovém řízení týkajícím se daně z příjmů, aniž by pro takový závěr byly dány relevantní důvody. Nadto na základě zjištěného skutkového stavu nelze mít za to, že žalobce neprokázal, že

mu reklamu, o jejíž realizaci není pochyb, dodala Itineraton plus s.r.o. prostřednictvím Carenex plus s.r.o. Závěr žalovaného o tom, že žalobce své důkazní břemeno stran prokázání dodavatele neunesl, je tedy i věcně nesprávný. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady s náklady zastoupení daňovým poradcem (§ 35 odst. 2 s.ř.s.) za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky) a částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. Pokud jde o náhradu za úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem, její konání ani účelnost nebyla žalobcem ničím doložena. Proto zdejší soud náhradu za tento úkon právní služby nepřiznal. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. dubna 2019

David Raus v.r.
předseda senátu